

ΒΕΡΟΙΑ

30 Ian. 1927

ΑΔΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

γραπτοτεχνική στύλη

τεύχος καστονός
της μάχης

Εσίζεκτοι Συννεφράται

ΒΕΡΟΙΑΚΟΣ

Νωνούδεσσό μου γλυκά δ θεῖο
επιταξία καὶ πλάνεψέ μου μέτω
στὴν μάχη, στὴν φαντασία
**ΟΛΟΓΥΡΑ.. παντοῦ κα-
νόδος... ἀνάρρεψο .. καλάσπατα
επιτίθεται... Συρόδος στὴ γῆ νε-
ρού τρανματίες, κανόνια
δα, υπονυφέα;. .**

Πέρα μάκρη ακόμη
οροτόπην καρέντα, καὶ
στού.. πόδης πεπνικές αστρά-
τευνε στασιά..
· Αθετό δέρμο κομητήρι
γρία ἡ σωπή παταγώνε-
ιν διὰ ξύδου... ξερυχᾶν
τὸ πέρισμα τοῦ χρόνου...
τὰ καργυρόφλινα πάγα-
να; αὐτὰ οὐδὲ βροντεῖν πα-
τερεγά φωτιές νὰ βρέ-
σουν.. τάλογον μὲ αὐτὰ δέν-
ιμεντούν κιά..

Παντοῦ θάνατον σιγή ἡ-
λώθηκε μὲ τὸν κι ανείητε-
ι βάρδη ὁργός τὴν δια-
πει τὴν μαρή τοῦχα τοῦ
οἰμούν...
· Καβύσε.. η ζωή γιὰ λιγο
κινάτοις..
· Κατανάτε-
σα

Ρημεῖς: ~~ὑπό τοῦ Σεβασμοῦ~~. Μήτρα
τροπόλειτον ζ. Σωφρονίου Σικελού-
λη^η ἐν τῷ Γαυμασίᾳ τῇ ν παρελθοῦ
ους Κυριακήν.

Μοὶ είνε Ιδιαιτέρως συμ-
παθής ὁ ὄδοιπορός οὗτος Σύνδε-
σμός μας. 'Ανέκαθεν ἡγά-
πων, τὰς ὄδοιποριάς. Θεω-
ρῶ αὐτὰς καὶ ὑπὸ ἐποψίν
ὑγέλεας καὶ ὑπὸ ἐποψίν ἀ-
ναπτυξαντούσι δαιτατας.
Εἶνε δι' ἔμε μία τῶν μεγί-
στων ἥδονῶν τῆς ζωῆς.
Βλέπει τὶς ἀκριβώς, ὄδοι-
πορῶν, περισσοτερον με-
ρος ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν κα-
θηκεινῆν τὴν, ὅπερίν εἴ-
καναλαμβάνει μονοτόνως.

Βλέπει καὶ ὅρη καὶ πο-
ταμοὺς καὶ λίμνας καὶ ἀν-
θρώπους ἀγνώστους καὶ δια-
φορετικούς καὶ τρόπον ζω-
ῆς διάφορον. Η κίγυος
καὶ δικαθαρός ἀπὸ μετα-
διόσυνες εἰς αὐτὸν ζωὴν καὶ
χαρὰν καὶ καθιστώσιν αὐ-
τὸν εὔζυμον, μεση διλας
τὰς κανουχίας καὶ τὰς ετε-
ρίσεις αἱ όποιαισυνοδεύε-
σι πολλάκις τὰ ταξείδια
καὶ μάλιστα εἰς τὰ μέρη
μας.

Όταν δὲ, διώς σκέπτε-
ται ὁ Ζέλλαργός μαζειτὴν
ἐπίσκεψιν τῶν θεαθέρων
τόπου καταβάλλεται προσ-
πονεῖν γὰρ εξετασθεῖν τό-
πος, τὴν φύσην, ἡ ιστορία
τῆς θατηρίας, τὴν ὑπηρεσία
δὲν παρέχει ἐν τοιωδόν. Σω-
ματειον καὶ δὲν είνε μικρόν.
Κιτοικούμεν πόλιν μικράν
καὶ ἐνταύτησις ἀγνοούμεν
οἱ πλειστοις οφειλον τὴν
οὐχι μεγάλην πάληθευσ, ιστο-
φύν της ἀλλὰ καὶ πολλὰ
ακόμη πολλὰ τῶν μνημει-
ών, καὶ τῶν τοποθεσιῶν
της. Εἶχει ἡ ἐπαρχία μας
περιφέρειαν οὐχι ἔκτετα-

μένην καὶ δύμας ὑπάρχου-
σιν οὐχὶ δίλιγοι ἀγνοοῦν-
τες πέραν τῆς γενε-
τείρας αὐτῶν.

Πόσοι ἄραγε ἐκ τῶν α-
ιρρετῶν γνωριζουσιν ἐκ τοῦ
οὐνεγγύος τὴν Λουδίαν λι-
μνην μὲ τὰς προεκτάσεις
της τὸν περίφημον Βάλτον
της; Θά πησεν δλοι
τοὺς θρυλικούς ἀγώνας
οἰτινες διεξήκθησαν ἐκεὶ
κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀ-
γώνα, ἀλλὰ τὶς ἔχει σαφῆ
ἴδεαν τῆς φύσεως τῆς λι-
μνης αὐτῆς κατέτις γνω-
ρίζει τὴν ποιητικότητα
ητις ιρύπτεται κάτω τῆς
πλέον ἡ πεζῆς θνομασίας
τοῦ Βάλτου; 'Επεσκέψθην
ἐν μέρος αὐτοῦ τὸ θέρος,
τὸ πληρῶν πόζον παλαιόν
καὶ ἔμεινα ἐκπληκτος
πρὸ τῆς γοητείας ἦν αι-
σθάνεται τὶς πλέον ἐπὶ
τῆς έυτελοῦς λέμβοσ ητις
ἀντικατεστήσευ απότινος
τὸ φράκτικὸν μονόχυλον.
Ἐάν ωρίχρην ὀργάνουμέ-
νοι πάρη ἡμῖν ὁ Βαρβαρ-
οτὶ λεγέμενος τοιρισμὸς
δηλ. Η ἀγαθὴ πρὸς τὰς
ἐκδρομάς, ασφαλεῖς, νομί-
ζω, μία ἐκδρομὴ εἰς την
λίμνην ή εἰς τὸν Βάλτον
εἰς ήτο εἰς τὴν ἡμερο-
πιαν διάταξιν, καὶ τοι
σως ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀτ-
ως δὲν είνε τοιαύτη
ἐπιχείρησις. Εἰνδεδείγ-
μι ἐνεργώτορς μη
κινούσις ὑγιεινῆς. Επειδὴ
λίστα αναμένεται η
ξηρανσίς διλων αὐτῶν
τάσεων, η τοιαύτη
τιβασίς ἐνθείκνυται
μᾶλλον. Θὰ ἔχῃ τις
κιν νὰ καυχᾶται δτὶ
πράγματα τὰ δύσιτο

Στρέμενοι είτού πρόγονοι, ούτε
Απεστραγή είτο, μετά σημειώσεων
θέρευσιν (16 Ο. τωράκον, 1912),
είτο τόν ἀλιθό πρωτόγονον την, δια-
χειρισμούσαι διπλανούς, ούτοις

νι γρηγορίου πατρή, ουστερού, ουσιών
περιφέρως στη ματική ή θεμάτη! Α;
εγγρηθμούν εξι αὐτού επιτίθενται ουτού
αρχεων. Ή απόδοση είναι τον άρχικον
αποτήμα προσδοσιον η ἐκλεκτική πα-
τέσι μία τῶν φραγμάτων εῆς Μα-
ραθώνας, κατά τοῦ Βαζαρτζούλο-
γγεων. Μετ' αὐτῷ (εὖ) Ἀργείων
επτάγησαν πληρεῖς κατακτούσι
αποτήμα. Αλλά πάλι τη δύναμι του
τελευταίου αὐτῶν δύντος λέγεται
της πολιωνής Ει, τον εν τῇ Μητρο-

τας γε ρύθμοφόν τιναγα τῶν ἀπό
τοῦ 1607 τοιων γυναικῶν τὴν Βέροιαν
τροσθεῖται. Μητροπολίτης Κιλκίνιος
εἰναὶ διὸ Λογεῖον εἴνε πάντας ἐπί-
στατεῖ Καί λαμπρὸν η Κακλίνιον.
Η. Μεν γὰρ μάθεται τὴν εἰδήσην ἀγαθοῦ
Εὐτρίπτιος σημειώνει πάντας των
τοιων γυναικῶν τὴν Βέροιαν. Εἴ τοι

μεν γαλικόν απέφερος. Τα πάρα
τετά την ἄλισσαν Μητροπόλεων Βε-
ρού, από την οποία επέβαλε την θέση του
Πατριαρχείου θρόνον Κονιτσών (Πό-
λεως ἀνεψιόντων). Κράτιδος δὲ Κονι-
τοῦ (1631) ο προς διάκρισιν α-
πό τούς συγχρόνους καὶ σταύρω-
στην αριθμὸν φανερών. Λουσαρεώς
οὖτε Βεροίας εν τῇ Ιατρίᾳ γνω-
μένος ιστος καὶ οὐ; Βεροίης

αὐτὸν πεποδεῖσθαι. Βεβόχα μὴ εἴτε
εἰς τὸ απροσυνήκη φύγεσιν ἐγκα-
ίνει τοιούτη αὐτῷ καὶ δηλοῦμεν
τὸ θέατρον. Βεβόχα συνέλευ-
ται τὸν Πατριάρχην μεθόμονος. Λέγε-
σθωσιν οὐτοὶ γενεῖσαν τοντόν. Στο
Χριστιανοῦ, δέ τις οὐαὶ αὐτοῖς λέγεται
τοιούτους οὐαὶ αὐτοῖς λέγεται.

παντού καὶ τὴν θεάν αὐτοῦ ἡδεῖ,
τοῦτος τὰ πάντα εἶχεν μηδεμόνιον ἐν
αἰώνιοις. Ακολούθωντος Βροτίωνος ἀ-
ποτοτοῦ οὐκέτι πατεροποιῶν
τὸν ἐπικεκριμένον Μαζάνθοντος πο-
τεύει τον Θεόν τον τετ-
ράκοντα πάντα, μηδενόνος γάλλαν αἴρει
οὐδέποτε καὶ μη γένεσιν ήταν, δικαίω-
σασθαι τούτους Βροτίωνας, εἰς ταῦτα γένεσιν
τε τούτους ωρίζει μάρτυρας· οὐτέ
Αλανούσας τούτους τε, Άλλας γα

Επί της περιόδου 1810-1821 οι εποχές της Βεργίνης ισχυρά παρέμειναν στην Ελλάδα.

ων διατηρεῖται οὐκέποιόν την φήμην την μνήμην. Συρροίσιον (τούτο
είσι Λογοτυπούχη καὶ στόπιν θεοί^{νάζη}). Χοντσίδην τοῦ. Γρ. οἰνο-
σιον. Ρομποτίδην μεγάλην ἢ μετρια-
λίστην εἰς διάτηρας ἐπόπτηνος στρατι-
κῶν καὶ οὐν. ν. Ναούσιτι καὶ Μητρο-
πάτης τοῦ αὐλαῖτος. εὖν Βεροΐα,
Βερούντην. π. π.

Βενεδίκτου, πώλη από Ηελαγούς & σε
γάια τοπούς της Ιερουσαλήμ (1863-
1877), επί τριών χρόνων δημοσίων
κατάδωσιν των γυναικών Σταυρού εί-
πον πατούλια μέρι κατηγορίας από την
εξαρχία Καρδίτσας μηρούις από την
Κορινθίας είς την Τοτίην, από Άτο-
ποδιόποταν γηγενιότατον έκεινον καὶ
Αλεξανδρινή τιμένος εἰς οὐ τά-
νεν μητραρχίαν διέτελε καὶ τὸ μεγάλον
πολεοῦσαν οντα τῶν Μαντούων ἐγίνε-

την σχέσην των γυναικών μεταξύ των οικογένειών τους, την Μονομάχην των δύο ποιητών πίστις επιφερεῖται. Η Πλατωνική τελιμανία – το τέραν του Αλέξανδρου πειρασμούς της Επιτεχνίας – δεν επεργάζεται σύμβολον απόρρητης εἰς τὴν Βεροιατικήν στοινού πάλαιστρας. Στην περιπέτεια της επιφύλαξης της έπινον εἰς αὐτήν Διάνυσσον, τῶν Μουσῶν προστάτης ο οὐκίστης Έφαρος, ο οὐρανού τῆς Βεροιας ἀντιφέροντας οἶεντας; Οι Θεάς πετεί κόπανον, η Θεάρχης ωραίας, μηναγός, ο Ελεαθερόπολος καὶ Νοταρός, μέγις οὐκτριώτης;

καὶ διδάσκαλος τῆς Μεράλης τοῦ γενεύοντος. Σύλλογος κατέβασε τὴν Ιεράνην ταπετηρία αμφάτις. 2) Μητρόφυλλον Κερτόπολιν, τῷ 1590 γεννήθησε, σπουδάσας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, διδάσκει ἐν Βενετίᾳ καὶ μάθει λέξεις Πατριωτικῆς ἀλεξανδρείας περὶ τὸ 1630. Ή ύπκ. αὐτῷ γράψεις Ὄμοσία θεωρεῖται ἡ οἵτινας εἶναι συμβολικὸν λεγομένην βιβλίον τῆς Οὐρανοῦ τοῦ Ανατολίτη Κερτοπόλεως.

Επικλήσας, τα.
3) Ιωάννης Κομιτίθιος σπουδών
σας Ιατρείαν Ρόδου, διδίζετε δε τη
λλητικά και την φιλοτοφίαν ἐ^π
σύνη, ἐν Βορωνίᾳ καὶ ἐν Παταγίᾳ.
Ο Κομιτίθιος ἀποδέσμων περὶ τοῦ
1658 απέλειται οὐδὲν περούσαν αὐτὸν
προς ἰδρυτιν παροχθήματος τῶν Η-
γετεπειρίων τοῦ Παταβ.ου. Ήντα ε-

ει ηρούς δέν κατηγορεί την τελετή στον ανεδ-ίσχυρη δ. πολ. ολύμπου τῶν ἄποθανων δια τελετῆς λογοτέχνης 6) Δημήτερος Βιβλίου, δ. εν ἀνιψίσται ποὺς επιτρέψειστοις τοι διημοτικοῖς, εἰς περιποτικοῖς ἀπλῆγ καὶ εὐνόησιν καὶ ἀπέριττον γέωσαν πλείστας θύραφις καὶ ποιήσις, πρωθιδονής δὲ τοῦ ποὺς διεδάσσουν οὐρανούνθυμοιν Συλλογούντες τελέσαντες

Ο Προσωπας, πατέρα Χ. Ποιότεν,

τριαντέρει ὁ λόγος Βεζούεά πάντων
Α. Περιδιών. Ήτο τοπχατι
οὗτος Βεζούεύς ή οὐέτο παραδοσ-
μή, απὸ διηντος εἰς τὴν Βέζουε
Ναοτερουν ἀνδρός.
8

καν γεωγραφικῶν βίβλοιν τόπους
τῶν δειπνούσοντες τὴν ἐσχάλμένην
ἀντιτίθην οὐ ν πειρηγητοῦ συν-
τριψαν πινδαρικόν, ὃν διαφέρει
τὴν Ἑδεσσαν ποτικόν πάλαιτι Βό-
δις—ενῷ ἐν τῇ παραμοτικότητι οι-
δὲν ἔχει κοινὸν ὄνομα. Ἀλλοι μετε-
ιστρέψαντες τὴν Ἀφεδοῦσαν τῆς
Θεσσαλίας Εὔξεσε τονοστάτη, ισσ Οἴη
σαν καὶ περιστημαν [ἱσοικών Τι-
ος-ετασι] γράψοντες, κατὰ [Ψευπερι] Περιστοτεῖ! Οὐοὐθὲς γε οὐραφει
παν χρότα: οὗ κοινωλεπτούσενον
ἔδινεν ὄντες τοῦ δεσπόζοντος τῆς
πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας μήδιν ὅ-
σους, τοῦ Βερούσαν, ἀντιοφεστού-
πλατοτε τὴν Λέσβην Δόξαν Καὶ Λίστ-
ην τοὺς εμπατεῖν, καλεῖται μηδονή κα-
τανή τις, οὐχὶ μάλιστα ποιὲν γεω-
ραγκοῦν Βαριτεῖν θεραν, μη ἔχοντες
ἐν τῇ πολιτικοπότητι γενικόν τι λι-
γόν ὄνομα. Λετοῦ ἐνθυμημένη πάν
τοι καὶ ἀς ἐργαζόμενα καὶ ἀς ευ-
χόμενα νά στεγη ποτε ἡ ὑπόρετος

τίνα πόλειν καὶ τίπος ἐπειρθούσιν τοις ζωτικοῖς
ζόντων ὑδάσπαι, οἱ τηλοῦντες

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ

Πρωτότυπον Κοινωνικὸν Διήγημα

Yπὸ τοῦ κ.

Κριτούσαν δὲ οἱ Πάτερες τὸν αὐτὸν
παῦλην, ὥστε φημι καὶ πιστεῖν εἰ-
λικοῦ θητῶν εἴη τὸν γραφούσαν
ποτὲ μέτα κτίσμαν στὸ ουρανό-
κάρπου μέρος τῆς παραδίωσις· πε-
ριθεὶς τον, γινεται αὐτὸς, ἀντὶ δέ
ηται καθάπερ φωματιστής· ἐλλέ-
πτε τεττάνες· πάτερ τεκνὸν· οἰκοδο-
μὲν τούτοις αὔστρούστα τε τὸ βλέπειν
οὐρανον δῆλοντα καὶ γὰρ θαυμα-
τὴν ἀκμονίαν καὶ διατὰ τὰ ώραιά
γενναταί της Φύσιοις. Εἰτε δὲ ἡ
καὶ ἔνα εὐηροῦσθαι καὶ πάν
τιον κτίσαι στὸ ἀπέργαντα
οὐρανοῦ θητεῖσαν εἶδον καὶ
τον, ηδεκάτερα τοῦ νεοτε-
ταν Φαίτοντι καὶ στὸ δ
τε αἴτος ταῦτα ἡ μὲν τ
ροχὴ τέλοιο καὶ εργο-
ποίησις ἄγονάσται, ἐμ-

ΛΕΩ. Μητροασογίτου
Βεροίας καὶ Ναού-
σικ, Λ. Σταμούλη

ΒΕΡΟΙΑΚΟΣ.

Β' σειρά

(Συνέζεια ἐκ τοῦ προηγουσυνένοι) 13 Μαΐου 1927

Αλλή προκήρυξις τῆς δῆμου ἐ-
λευθερίας ταύτης απηγόρευσε συγ-
χόνως πᾶσαν ἐπιγαμίαν μεταξὺ^{τε} νν 4 Μακεδονιῶν τιμητῶν ή
ἐπαρχιῶν, καὶ σχετικὴν ἐπιμ-
είαν, καὶ σαν ἐόδους χουροῦ ή ἀρ-
γύον, πᾶσαν εἰσαγωγὴν ἄλατος!
Απηγορεύθη ἐπίσης η διατήρησις
στολοῦ ή στρατοῦ οὔτε διπλοφορία
τελευταῖον δὲ τὸ καὶ σκληρότατον
καὶ επανθρωπότατον πάντων» ἀ-
νγνώσθησαν τότε ἐν Ἀμφιπόλει
ἀδνόματα πληθερῶν τῶν ἡγεμόνων
τῶν αὐλικῶν, τῶν στρατηγῶν, τῶν
ναινάρχων, προσβευτῶν, ὑπαλλήλων
καὶ πάντων ἐν γένει τῷ ὑπηρεστη-
σάντων τὴν Πειραιὰν κατὰ τὸ μάκ-
λαν καὶ ἡττον ὑπὸ τὸν Περσέαν καὶ
διετάχθησαν πάντες μετὰ τῶν ὑπέρ
τὰ πεντεκα δεκα ἔτη γεγονότων παί-
δων νὰ καταλείπωσι τὴν Μακεδο-
νίαν καὶ μεταποτινεῖσθαι εἰς Ἰταλίαν,
ἔνθα ὄφειλον νὰ ἐγκιταβιώσθωσι.
Τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις ἐπέκειτο
θάνατος.

Τῶν Μακεδόνων πειραθέντων ἀρ-
γύτερων νὰ ἀποβίσωσι τὸν Ρωμα-
κὸν ζυγὸν, οἱ Ρωμαῖοι κατήργησαν
καὶ τὴν «ψεύτικην» αὐτὴν ἐλευθερί-
αν τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκήρυξαν
αὐτὴν Ρωμαῖκὴν ἐπαρχίαν, ἐπὶ Με-
τέλλου. Καὶ τοιούτῳ τρόπῳ τὰ β-
ταῖμα τὰ δοῖα εἶναι τὸ ἔμπόριο
ον τοῦ ἄλατος, καὶ μία πόλει, αἴτι-
ειργύζειν τὸ μεταλλεῖο τοῦ χρυ-
σοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου ἐντὸς ἐξέπε-
πεσαν. α δὲ πόλις αἵτινες δειπ-
ρούν μεχρι τοῦδε τὰ ὅχυρά μετα-
τὰ τε τὰ πόδες ἀμυναν κατὰ τῶν
βαρβαρῶν καὶ ἐπιθρούων, διετάχθη-
σαν νὰ κατεδιφίσωσιν αὐτούς.

Τὰ βιτιλεκά κτήματα κείμενα πα-
ρα τὴν Πέλλαν, τὴν ἀλωρὸν καὶ
τὴν Βόλιβην λίμνην, ἀπεινα ἥσαν τὰ
κάλλιτε καὶ εὐτορόφωτα, διὰ τοῦτο
Αἰγαλίο; Παντού; είχε πωλήσει, ὅδε
Μέτλος ἀνατέλλον αὐτὰ ἔδωκεν ὑπὲ-
ξούσιον τοῖς τιμιεῖται! Τὰ ίπε-
φρεζεῖι ὅμως τῆς Πέλλης καὶ τῆς
Βεροίας ἥκματέον ἔτι καὶ μετὰ τὴν
Β' π.χ. ἐκτοντιστηρίδα.

Κατασφραφείσῃ τῆς Πέλλης ὅποι
τὸν Δαλματὸν καὶ Ηπειρόν, δι-
εθεοκράτισθος Νέος (96 - 38 μ.χ.)

ἔδωκεν εἰς τὴν Βεροίαν τὸν τίτλον
τῆς Μητροπόλεως, ἀνακαταστήσα-
σαν τὴν Ηέλλην.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ προτελευταίου ει-
φυλίου διεμάκει πολέμου (49 π.χ.)
ἡ Θεσσαλίκη κατέστη ἔδρα τῆς
μερίδος τοῦ Πολιτηρίου, ὅστις ἐκή-
ρυξεν ἐλευθέριας πάσας τὰς Μακε-
δονικὰς πόλεις, αἵτινες ἐκείντοι ἐν
τῇ διπλῷ διέδικτοι διάφοροι διώματα-
κοι στρατοί, οἵ τινον επηρεχθῆ ὑπὲρ
τῆς τοιανδρίας καὶ κατὰ τῶν δημο-
ποντισιῶν. Οὕτως ἐλευθερίας θεσαν
(καὶ τὸ διεμάκειον πάντοτε τρό-
πον) μεταξὺ ἀλλων, η Θεσσαλονίκη
η Ηέλλα, η Εδεσσα καὶ η Βέροια
ὅπου μετετέθη κατόπιν στρα-
τόπεδον τοῦ Ιοακηλίου. Τὴν πεζὴν
σύμμαχον οὖταν καὶ μελέτης δεορέ-
νιον, δι Πλούταρχος, ἐγύρωναζεν ἐν
Βεροίᾳ καθημένος; (δ. Ηομπήτος)
οὐκ ἀργός, ἀλλ' ὥσπερ ἀκμάζοντι
χρόνεντος αὐτῷ πόδες τὰ γυμνάτια.